

Knud Bro: Den tale, statsministeren holdt til tinget i dag, var EF i hverdagstøjet. Lidt slidt og måske lidt kedelig, men praktisk og rummelig. Jeg synes, det også burde have givet en vis tryghed for hr. Gert Petersen, at statsministeren foreløbig går både med seler og livrem.

Jeg forstår sådan set godt statsministerens undren over, at vi skal have denne debat i dag, men på den anden side glider EF-debatten nu som sagt ind i hverdagens arbejde, og hvis vi skal snakke om tingene, så er det vel også godt, at vi benytter en lejlighed en gang imellem, selv om der ikke er nogen særlig tydelig anledning dertil. Men jeg vil også gerne understrege, som hr. Poul Dalsager gjorde det, at det er ikke mere en diskussion for og imod EF, nu er det et spørgsmål om at placere Danmark i det Europa, som vi allerede har valgt, og ikke mindre at arbejde for, at det Europa, som vi er gået ind i, kommer til at udvikle sig, sådan som vi ønsker det.

Statsministeren sagde, at man egentlig kunne besvare forespørgslen ved at henvise til, hvad regeringen sagde op til den 2. oktober. Statsministeren kunne godt have sagt: hvad de partier, der stod sammen om at sikre Danmarks medlemskab, sagde op til den 2. oktober. Nu lyder forespørgslen: „Hvilken EF-politik vil regeringen føre efter topmødet i Paris?“ Hvis forespørgerne også er interesseret i at høre, hvilken politik det konservative folkeparti vil føre, benytter vi gerne også denne lejlighed til at sige det.

I juni kom vort program, som hed „Når Danmark kommer i EF“, og det program står til troende. En af de ting, vi lagde afgørende vægt på i dette program, var det menneskelige miljø, den menneskelige mulighed for at udvikle sig og trives, eller sagt kort: det enkelte menneske. Og det var vel en af de ting, som stod klare og skarpest i folkeafstemningsdebatten før den 2. oktober: vil Fællesskabet udelukkende koncentrere sig om økonomisk vækst, eller vil man også tage hensyn til den menneskelige side af udviklingen? Som statsministeren understregede det, var det et væsentligt træk i topmødet, at man i det udvidede Fællesskab var enig om, at der er behov for reformer i Fællesskabet, at den gamle industrialisme med dens klare mål: at skabe økonomisk vækst for at skabe rimelige materielle kår,

ikke mere er tilstrækkelig. Dens enkle økonomiske målsætning slår ikke mere til. Økonomisk vækst for dens egen skyld er ikke et mål. Menneskets trivsel er det, sådan som vi også sagde det før folkeafstemningen.

Det er kun ved at acceptere denne nye holdning til samfundet, det er muligt for os at besvare og tage de udfordringer op, som en ny tid har givet os. Miljøbeskyttelse er ét af de punkter, som er nye i tiden, og som er et af de vanskeligste spørgsmål overhovedet at løse. Topmødet opfordrede Fællesskabets institutioner til inden den 31. juli 1973 at opstille et handlingsprogram tillige med en præcis tidstabel. Det hilser vi med glæde.

Her synes jeg nu i øvrigt nok at statsministeren var for beskeden, når det i talen i formiddags hed, sådan som ministeren for foreningsbekæmpelse har givet udtryk for det i Fællesskabet, at hovedpunkterne i den danske miljøpolitik kan sammenfattes i to principper: 1. Fællesskabet skal være garant for, at intet medlemsland sakker bagud i miljøbeskyttelsesarbejdet. 2. Fællesskabet må aldrig virke bremsende for det enkelte land, der ønsker at være foregangsland på området. Man kan vel sige det på den måde, at statsministeren må have ment, at der er ingen, der må være bagefter de andre, men der er nogle, der godt må være forud for de andre. Det er overordentlig snedigt udtrykt. Jeg må sige, det er det store parti i hjemmetsko. Den har gået i mange år i Folkets Hus, men jeg er ikke sikker på, den går i Bruxelles.

Med hensyn til de mange ting, man remser op fra topmødet, skal jeg ikke gå i detaljer og kommentere hvert enkelt punkt, det er allerede gjort af de foregående talere, men blot knytte nogle kommentarer til det, der forekommer mig væsentligst i kommunikation.

For det første tager man spørgsmålet om energipolitikken op, og her vil jeg gerne understrege også, at det er nødvendigt, at vi samarbejder på dette område, hvis ikke vi skal ende i en situation, hvor hvert enkelt land konkurrerer på at skaffe sig mest mulig energi og bruge den, sådan som man finder det for godt. Et eksempel på, at kun gennem samarbejde og samordning er det muligt at begrænse virkningerne af den udvikling, som vi er midt i.